

»Saj ne boš padla, Tonca, saj si pri meni,« jo tolaži fant ter jo objema in odeva s kamižolo, da bi se ne prehladila.

»Tinč, pomagaj, reši me! Joj, groza, padla sem v pekel! Reši me, Tinč, pomagaj!« Strahotno odmeva Tončino vpitje po gozdu.

»Tonca, poslušaj, saj si pri meni, nič se ne boj!«

»Joj, mati moja, pridite, pomagajte!«

Tinča je strah njenega vpitja, saj utegne znova privabiti volkove. Zato se trudi na vse načine, da bi jo pomiril, oziroma vzdramil iz blodenj. Ko se mu končno to posreči, vpraša deklica s šklopotajočimi zobmi:

»Kje pa sva?«

»Na hoji. Pomiri se, Tonca, nič se ne boj, saj sem jaz pri tebi.«

»Zakaj pa sva na hoji?« vpraša punče vse bolno in zmedeno.

»Zato, ker je spodaj deževalo,« se domisli fant.

»Zdaj pa več ne dežuje, pojdiva dol!« reče ona, ki bi najrajši zlezla v mehko posteljo.

»Potrpi, saj pojdeva dol takoj ko se zdani,« jo tolaži on in jo objema, da bi jo ogrel ter obvaroval vsega hudega. Dekle mu znova zaspi v objemu, a se ji prične znova blesti. Zdaj jo pa napadajo volkovi — in Tinč jo z veliko težavo zdrami in ji dopove, da ni volkov, ker jih je on prepodil.

Končno premine strahotna noč in se prične daniti. Ptice se dramijo, gozd se prebuja. Vse nekaj drugega je poslušati jutranje ptičje speve kakor pa nočno skovikanje, bevskanje in revsanje. Tinč in Tonca se spogledata: silno sta zdelana in izmučena. Tonca je bleda in vsa onemogla in Tinč jo tolaži, češ, zdaj bo vse dobro, samo da sta to noč srečno preživela. Tonca žalostna gleda dol s hoje, Tinča pa navdajajo nove skrbi: nov dan je, ali ju čaka zopet novo trpljenje? Ali sta zmožna prenesti nove napore? Ne bosta omagala in ostala sredi tega strahotnega morja? Kam naj kreneta? Kje je pot iz te divje goščave? Tinč si ne ve odgovora. On občuti samo eno: neomahljivo željo, da prideta ven, za vsako ceno ven! Poskusiti morata vse smeri, omagati ne smeta! Že prav, kako pa Tonca, saj ne bo mogla sirota hoditi. Tudi ta skrb navdaja Tinča, pa si misli, da si jo bo moral pač naložiti na rume in jo tudi z največjim naporom vleči naprej, samo da prideta iz hudega. Premagati je treba vse ovire!

Tako premišlja Tinč in ždi poleg Tonce na hoji. Kljub temu, da raste dan, se fant nikamor ne gane, to pa zato, ker si ni še na jasnem, kako in kam naj kreneta. (Dalje.)

Mirko Kunčič

Deveta dežela

*»V Deveti deželi
je strašno lepó:
kot angelske strune
tam ptički pojo,
srebrno je sonce
in zarja vsa zlata
in pisanih rožic
prepolna je trata.
Pod jablano stopiš,
zrel sad se ti z vej
prijazno nasmehne:*

*— Kar vzemi in jej! —
In hruške in slive
in sladki orehi
ležijo vse križem
nastlani po lehi...«*

*»Pa kje ta dežela je,
dedek? Povej!« —
»Pred nosom leži ti,
bedaček — poglej!«*